

Тополя

Максим Рильський

М.Зерову

З-під неба теплого і вірного, як друг,
Перенесли її під наше небо змінне.
Як слово зрадника. І чорної вершини
Безсила пада тінь на потьмарілий луг.

Струмує, сріблиться осичина навкруг,
Ставні дуби біжать, немов табун левиний, —
Найвища ж падає. Зірветься в синь — і гине,
Як світоч, що вночі піднісся і потух.

Нещасне дерево, Шевченкова любове!
Що слава хворому, що вбогому пісні
І що для мертвого покров карамзиновий!

Самітна, ти стоїш в чужій височині
І, до чужинної весь вік байдужа мови,
Мовчиш, свої рахуючи останні дні.